

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen
Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen
Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

Mr H. BEKAERT. — Over hervorming in gerechtszaken.

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep Brussel. — 3e Kamer. — 8 Juni 1932. — Strafrecht. — Ontdaging van aangeslagen voorwerpen.

Boetstraffelijke Rechtbank te Antwerpen. — 7e Kamer. — 18 Mei 1933. — Verkeer. — Wettelijke voorrang. — Hoofdbaan.

Politierechtbank te Berchem. — 13 Januari. — Strafvordering. — Politierechtbank. — Vertegenwoordiging van gedaagde. — Advokaat. — Geschreven volmacht.

Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 4e Kamer. — 22 December 1932. — Ongeval. — Aansprakelijkheid. — Berekening der schadevergoeding.

NIEUW TARIEF DER GERECHTSKOSTEN

BIBLIOGRAPHIE.

OVER HERVORMING IN GERECHTSZAKEN

Het is niet van belang ontbloeit te onderzoeken welke maatregelen, eene met volmacht gewapende regeering zou kunnen treffen, met het oog op een vermindering van 's lands uitgaven voor de rechtsbedeeling en op een vluggere afwikkeling der rechterlijke zaken. Het spreekt van zelf, gezien de tegenwoordige omstandigheden, dat zulke beschouwingen zich moeten beperken tot de maatregelen die van aard zijn een praktische en onmiddellijke verwezenlijking te bekomen, en dit zoowel op burgerlijk als op strafrechtelijk gebied. Alhoewel sommige voorstellen in andere omstandigheden als volstrekt te radikaal zouden worden aanschouwd, ben ik van meening dat de tegenwoordige economische toestand hunne verwezenlijking zal kunnen bevorderen.

In principie meen ik te mogen aannemen, dat het groot getal magistraten die over eene zaak te oordeelen of te beslissen hebben niet de stevigste waarborg uitmaakt eener goede gerechtigheid. Integendeel, het wederzijdsch toezicht van twee rechters, magistraten of rechtbanken, die allebei de volledige verantwoordelijkheid dragen hunner handelwijze, kan eene betere waarborg daarstellen. Alles hangt in dit geval af van de regeling van het toezicht zelf.

Hier valt nochtans op te merken dat, indien het voor andere beheeren vrij gemakkelijk gaat om verbeteringen in te voeren, zulks het geval niet is op rechtelijk gebied, zoowel burgerrechtelijk als strafrechtelijk. Hier heeft men minder vrijheid van bewegen en is men te veel gebonden aan talloze pleegvormen welke niet meer aangepast zijn aan den huidige sozialen toestand. Er heerscht nochtans een algemeen verlangen om deze pleegvormen tot een minimum te zien herleiden. In dit verlangen vinden mijn voorstellen een voldoende verrechtvaardiging.

HERVORMING DER RECHTELIJKE ORGANISATIE.

1. Afschaffing van de kamers met drie rechters bij de rechtbanken van eersten aanleg.

Volgens de wet van 25 October 1919 moeten de zaken van echtscheiding en de persgedingen vóór kamers van drie rechters verzonden worden ; ik ben van oordeel dat de redenen, die de wetgever bij het nemen van dezen maatregel geleid hebben, ongepast zijn geworden. Nochtans zou men mogen verlangen dat beroepen tegen vonnissen van de Vrederechters

binnen de bevoegdheid van de drie rechters zouden blijven, alhoewel het valt op te merken dat de wet van 1919 toelaat zulke zaken vóór alle aanwezende rechters te verzenden zonder dat zulks ooit protest heeft uitgelokt. Ik vind het dus niet noodig veranderingen te brengen aan den huidige heerschenden toestand.

Op boetstraffelijk gebied kan de uitbreiding der bevoegdheid van den eenigen rechter nog gemakkelijker geschieden. Welke zijn de omstandigheden die volgens de wet van 25 October 1919 aan een college van drie rechters onderworpen zijn ? De voorgaanden van den betichte, het feit of hij zich in voorloopige hechtenis bevindt en de manier op dewelke het misdrijf vastgesteld werd ! In 't algemeen hebben die omstandigheden maar weinig betrekking met de strafbare daad zelf, waarvan zij den aard volstrekt niet kunnen veranderen. Ware het in die omstandigheden niet wenschelijk een einde te stellen aan zulken ongepasten toestand ?

De beroepen tegen vonnissen der politierechtbank zouden ook binnen de bevoegdheid dienen te komen van den eenigen rechter. Men zal inbrengen dat de politierechter zwaarwichtige beslissingen nemen moet in sommige zaken, namelijk voor wat betreft de burgerlijke gevolgen van overtredingen op de wetten van het verkeer. Zulks schijnt mij niet voldoende om «a priori» te doen aannemen dat deze vonnissen beter beoordeeld zullen worden door een college van drie rechters. Trouwens dezelfde toestand bestaat reeds voor wat aangaat het beroep tegen beslissingen der kinderrechters. De boetstraffelijke rechtbank die gewoonlijk oordeelt over feiten van zwaarwichtigen aard is zoodus natuurlijk bevoegd als beroepsrechter.

2. Afschaffing van het Openbaar Ministerie bij de burgerlijke kamers der Beroepshoven en Rechtbanken.

Ik meen te mogen beweren dat de tegenwoordigheid van het Openbaar Ministerie bij de burgerlijke rechtbanken in tegenstrijd is met het principie van volstrekte scheiding der staatsmachten, welke vervat is in ons publiek recht. Indien men dan verder opmerkt, dat de Procureur des Konings geen toezicht op het vonnis mag uitoefenen en over geen beroeps- of verbrekingsrecht beschikken kan, moet men erkennen dat zijne tegenwoordigheid als volstrekt nutteloos voorkomt. Des te meer daar

667

de juridische elementen van zijn advies geen deel uitmaken van het vonnis.

Indien de wet van 25 October 1919, den rol van het Openbaar Ministerie schijnt te hebben bevestigd en uitgebreid, is het alleen met het doel den eenigen rechter beter te doen aannemen door het publiek.

Bij de burgerlijke kamer van het Hof van Verbreking, kan het Openbaar Ministerie natuurlijk niet afgeschafft worden.

3. Toekennen van een bijzondere, uitgestrekte bevoegdheid aan de Onderzoekrechters.

In de eerste plaats zou ik willen voorstellen dat zij de door hen onderzochte zaken betreffende een wanbedrijf vóór de rechtbank zouden verzenden.

Deze verzending kan op twee manieren gebeuren : Ofwel wordt de onderzoeksrechter gemachtigd zelf te oordeelen over de zaak, en te beslissen of er, ja of neen, voldoende bezwaren bestaan. Hij verleent dan een bevel van verzending of van niet vervolging, en overhandigt het bundel aan den Procureur des Konings, die tegen zulk bevel zou kunnen beroep aantekenen binnen den gewonen termijn van tien dagen. — Ofwel geschiedt de vordering zooals in het tegenwoordig stelsel, maar de Raadkamer wordt vervangen door den onderzoeksrechter zelf, die de zaak heeft onderzocht. De Procureur stelt de rechtsvordering op en de onderzoeksrechter beslist nopens de verzending. Het Parket wordt met de dagvaarding gelast.

In zulk geval kunnen de burgerlijke partij en het Parket besluiten nemen of vorderingen doen, strekkende tot een nader onderzoek en beroep aantekenen tegen een bevel die het weigeren zou.

Ik zie een voordeel in dit tweede stelsel omdat het beter overeenstemt met onze rechtelijke gebruiken en zoodus gemakkelijker kan aangenomen worden. Het brengt geene grondige veranderingen mede, en zou ook kunnen toegepast worden op de verzending van misdaden welke gestraft worden met eene straf van min dan 15 jaar dwangarbeid, (misdaden die bijna in ieder geval vóór de boetstraffelijke rechtbank verzonden worden bij toepassing van verzachtende omstandigheden). Verder zou ik voorstellen van ze op gelijken voet te stellen met de wanbedrijven, mits zekere voorwaarden, en van de verzachtende omstandigheden, in ieder geval door de boetstraffelijke rechtbank zelf te doen aannemen. 't Is wat ik zou noemen de wettelijke correctionalisatie.

In de tweede plaats zou ik de vraag stellen of het niet nuttig zou zijn de onderzoekrechters te doen beslissen (als eenige rechter) nopens eenvoudige zaken die door hen werden onderzocht. Men weet dat de huidige toestand der wetgeving zulks niet belet, en er zijn zelfs sommige rechtbanken waar het in feite moet gebeuren, bij gebrek aan voldoende aantal magistraten. Het zijn tegenwoordig de onderzoekrechters voornamelijk, die tegen deze handelwijze bezwaar inbrengen, en zulks om alle verdenking te vermijden.

Nu zou de onderzoeksrechter verplicht zijn over de door hem onderzochte zaken te oordeelen in bepaalde, door de wet voorziene gevallen, namelijk bij voorbeeld : de lichte aanrandingen tegen de eigendommen, zooals bekende enkele diefstallen, de ongevallen. In deze

668

zaken gaat de onderzoeksrechter gewoonlijk ter plaatse, doet hij de noodige vaststellingen en benoemt de deskundige : hij is dus beter ingelicht dan alle andere rechters. Men mag nochtans aannemen dat de onderzoeksrechter nooit bevoegd moet zijn, wanneer de betichte werd aangehouden.

4. Wettelijke verzending van misdaden.

Ik heb reeds de aandacht gevestigd op zekere veranderingen die plaats grepen in ons strafrecht, alhoewel de grondbeginselen onaangetast bleven.

Met het oog op art. 3 der wet van 23 Oogst 1919, moet men aannemen dat de correctionalisatie, zooals zij heden uitgevoerd wordt, geenszins overeenkomt met den wil van den wetgever. Over verzending van misdaden moet de Raadkamer beslissen met eenparigheid der stemmen, en... zij bestaat uit een rechter, ingevolge de wet van 25 October 1919. Het verzendingsbevel moet ook beredeneerd worden, en... men stelt zich tevreden met de verklaring, dat betichte nooit veroordeeld werd tot eene crimineele straf.

Welke maatregelen kunnen het best de wetsbepalingen doen overeenstemmen met wat in feite gebeurt, om alzoo onnoodige en kostelijke pleegvormen te doen verdwijnen ?

Hier wordt nochtans eene gewichtige vraag gesteld : in ons strafstelsel, worden de bevoegdheid en den aard van het misdrijf, bepaald door de toegepaste straf. De boetstraffelijke rechtbank mag en kan geene crimineele straffen toepassen ; dit wordt door de Grondwet (art. 98) formeel aan het Assisenhof overgelaten. Ook ben ik van oordeel dat eene grondwettelijke herziening volstrekt noodig is om de boetstraffelijke rechtbank de bevoegdheid toe te kennen, te beslissen over misdaden strafbaar met min dan 15 jaren dwangarbeid. En het is nochtans den hedendaagsche toestand met natuurlijk de tusschenkomst van de Raadkamer.

Ik stel voor van de beslissing, die nu aan de Raadkamer gelaten is, rechtstreeks aan de Rechtbank op te dragen, alvorens ten gronde te vonnissen ; dit kan opgevat worden door de volgende wetsbepaling :

« De betichte vervolgd voor een feit dat » strafbaar is met eene crimineele straf van » minder dan 15 jaren dwangarbeid (wet van » 25 Oogst 1919, art. 3) of voor feiten voor » zien door artikels 471 en 472 van het S.W. » zal verzonden worden (door den onderzoeks » rechter) vóór de Boetstraffelijke Rechtbank, » welke hem art. 80, S.W. zal toepassen al » rens ten gronde te beslissen. »

Zoo blijft het feit als misdaad gekwalificeerd en kan den maatregel voorloopig in ons strafrecht gebracht worden, zonder grondwetsherziening. Ik noem deze hervorming de wettelijke of van ambtswege verzending ; het komt mij natuurlijk voor, dat zulks sterk in tegenstrijd is met het principie dat het misdrijf moet gekwalificeerd worden door de straf. Zonder er wille nnadruk op te leggen dat bovengemelde principie maar van weinig nut is, ben ik van meening dat het ongepast zou zijn in huidige omstandigheden, eene grondige verandering in ons strafrecht te brengen.

Maar ten titel van aanvulling der bovenstaande wetsbepaling moet art. 21 der wet van 17 April 1878 gewijzigd worden in den volgende zin : « ...dat het openbaar geding » spruitende uit een van ambtswege gecorre-

» fionnaliseerde misdaad, door een tijdperk » van 10 jaar verjaard wordt. »

Het spreekt van zelf dat de enkele hierbovenstaande hervormingen niet als een stelsel zijn voorgebracht : het zijn alleen beschouwingen die willens en wetens beperkt worden tot de verwezenlijkbare maatregelen ; ik heb het overbodig geacht deze grondig te verrechtvaardigen, alsook mijne zienswijze op talrijke argumenten te steunen, voor enkel doel hebbende de mogelijkheid en het nut van zekere hervormingen te doen uitkomen.

Het zij mij ook veroorloofd de aandacht te

vestigen op de menigvuldige hervormingen die kunnen getroffen worden in bijzondere gevallen of procedures ; de rechtspleging in echtscheiding kan nuttig vereenvoudigd worden door afschaffing van het grootst mogelijk getal verschijnningen ; in strafvordering ook ontstaat een algemeen verlangen tot vereenvoudiging der pleegvormen, die natuurlijk ten voordeele van de verdachten moeten geschieden... Onuitputtelijk is de bron !

H. BEKAERT,
Substituut Procureur des Konings,
Antwerpen.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

3e KAMER — 8 JUNI 1932.

Voorzitter : M. de Lichtervelde.
Raadsheeren : M.M. Torsin en Berger.
Adv. Gen. : M. De Vooght.
Pl. : Mters Van der Donckt en Rotsaert.

STRAFRECHT. — ONTDRAGING VAN AANGESLAGEN VOORWERPEN.

Art. 507 S.W., dat het wanbedrijf van ontdragging van aangeslagen voorwerpen voorziet, is toepasselijk niet alleen op het uitvoerend beslag maar eveneens op andere mobiliere beslagen, zonder dat men moet nagaan of het beslag geldig is en zoolang de nietigheid niet door een vonnis bestatigd is geworden.

Aangezien de beroepen regelmatig zijn :

Aangezien het misdrijf van ontdragging van aangeslagen voorwerpen bij artikel 507 van het strafwetboek voorzien niet alleen op het uitvoerend beslag maar insgelijks op andere mobiliere beslagen toepasselijk is ;

Aangezien het wanbedrijf bestaat zonder dat men moet nagaan of het beslag geldig is en zoolang de nietigheid niet door een vonnis bestatigd is geworden ;

Aangezien in het huidig geval het bewarend beslag van het autorijtuig door betichte ont-dragen regelmatig geschied is, ten verzoeken der burgerlijke partij en hem bekend stond, dat hare nietigheid niet uitgesproken werd en het voorwerp niet maakt van een rechtsgeding dat betichte voorzeker zou ingespannen hebben indien zooals hij beweert, hij eigenaar van het rijtuig was ;

Aangezien, als gevolg der ontdragging door betichte gepleegd, de burgerlijke partij eene schade heeft ondergaan, billijk door den eersten rechter op zeven duizend vijfhonderd frank geschat ;

Om deze beweegredenen ;

Het Hof, wedersprakelijk gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, bevestigt het bestreden vonnis en verwijst den betichte tot de beroepskosten.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

7e KAMER. — 18 MEI 1933.

Voorzitter : Mr. Anthonis.
O. M. : M. Verheughe.
Pl. : Mters Percy en Elebaers.

VERKEER. — WETTELIJKE VOORRANG. — HOOFDBAAN.

De gebruiker van de hoofdbaan kan geen aanspraak maken op een voorrang indien hij deze hoofdbaan bereed op zulke wijze dat zijn tegenwoordigheid en aankomst, door diegene die van de secundaire weg opdaagde, niet kon bemerkt worden.

De voerder die, uit een zijbaan komend, de hoofdbaan oversteekt, onmiddellijk achter een op die hoofdbaan voorbijrijdende tram, begaat eene onvoorzichtigheid, die des te groter is naarmate hij dicht achter dezen tram de hoofdbaan wil oversteken.

P. C. L. t/ M. V. en A. V.

Aangezien namelijk voor eersten betichte deze wel is waar de hoofdbaan bereed en recht op doorgang bezat tegenover eerste rechtstreeksche gedaagde V. Maria, die van een secundaire weg uitkomende de hoofdbaan wilde oversteken ; dat nochtans betichte D. op deze voorrang dan maar alleen aanspraak maken kan als wanneer hij deze hoofdbaan bereed op zulke wijze dat zijne tegenwoordigheid en aankomst, door diegene die van uit de secundaire weg opdaagd kon bespeurd en nagegaan worden ; dat eerste betichte D. de onvoorzichtigheid beging, wanneer hij achter een tramrijtuig uit de tegenovergestelde richting in aankomst was en reeds zoodanig genaderd

was dat het niet alleen een manoeuvre van voorsteken daarstelde, maar eene vlucht tusschen twee uit tegenovergestelde richting naderende tramrijtuigen ;

Aangezien het onvoorzichtige van het uitgevoerde manoeuvre door de getuigen ter zitting klaar in het daglicht werd gesteld ; ze zijn het eens om te verklaren dat betichte D. met eene groote snelheid zijne zwenking tusschen de twee trams uitvoerde, anders, zeggen ze, had hij er niet tusschen door gekund en op den aankomenden tram gebotst, — de wettman van dit laatste rijtuig moest zelfs hardnekkig remmen om de botsing te vermijden en een getuige werd door betichte's rijtuig, die ijlings vluchtte om tusschen de trams door te geraken, bijna getroffen ;

Aangezien zodoende betichte D. niet enkel de onvoorzichtigheid beging zich zelve en de inzittende der twee tramrijtuigen bloot te stellen aan erge gevaren, maar ook terzelfdertijd zijne zwenking door de te groote snelheid en korten afstand van het nakende tramrijtuig, veel uitgebreider naar rechts had te maken als normaal, met het gevolg dat hij de rechte lijn op de tramruggen niet kon hernemen en veel meer naar rechts uitweek, waar gewoonlijk het gerij niet komt, de steenweg juist daar een verbreed gedeelte vertoonde ;

Aangezien bovendien betichte D. in deze handeling zich gedurende enkele stonden verborgen hield achter het aankomende tramrijtuig, met het gevolg dat tweede betichte den secundairen weg uitkomende, na het tramrijtuig, te hebben laten voorbijgaan, hem niet zien kon, juist op het oogenblik en op den afstand dat zijne aankomst voor haar de verwittiging had moeten daarstellen om hem den vrijen doorgang der hoofdbaan te laten : dat dit punt ook door getuigen ter zitting werd in 't licht gesteld daar ze verklaren dat rechtstreeksche gedaagde V. Maria, had stil gestaan om den tram door te laten en dan had uitgezien alvorens over te steken, dat ze den auto van betichte D. niet kon zien tengevolge van zijn onvoorzichtig manoeuvre en dat betichte D. alzo tusschen de twee trams uitkomende verast was door de kar van eerste rechtstreeksche gedaagde ; die hij ook niet gezien had ;

Aangezien deze omstandigheden genoegzaam bewijzen dat betichte D. roekeloos is te werk gegaan, vermids de geleider van de aankomenden tram, die hem goed zien kon door zijn ongewoon en onverwacht manoeuvre ook is verrast geweest en hevige heeft moeten remmen ; dat hij dus de groote verantwoordelijkheid van het ongeval draagt ;

Aangezien nochtans tweede betichte ook eene onvoorzichtigheid beging ; dat wel is waar eerste betichte's voertuig voor haar onzienbaar was in 't uitkomen der zijstraat en dit door zijne fout, maar dat zij van haren kant onvoorzichtig te werk ging met onmiddellijk achter het voorbijrijdende tramrijtuig de hoofdbaan over te steken ; zij ook moest weten dat dit rijtuig haar het zicht der baan gedeeltelijk belemmerde en des te meer, hoe dichter ze er achter door reed, — ze stelde zich dus bloot iets niet gezien te hebben alvorens over te steken hetgeen een gemis aan voorzorg daarstelt dat ook gedeeltelijk heeft bijgedragen tot het ongeval ;

Rechtdoende bij tegenspraak ;

Verwijst de Rechtbank de betichte D., voor de vermengde feiten A en B tot een geldboete van honderd frank ;

De eerste rechtstreeksche gedaagde, V. Maria, tot eene geldboete van vijftig frank ;

Veroordeelt betichte D. en eerste gedaagde V. Maria, solidairlijk tot de kosten van het geding, beloopende in het geheel de som van 109.12 frank ;

En rechtdoende over de eischen der Burgerlijke partijen Cl. Oscar en V. Alfons, en V. Maria ;

Aangezien er eene verdeelde verantwoordelijkheid bestaat, welke ingevolge de hierboven opgegeven omstandigheden billijker wijze moet gedragen worden voor 3/4 door betichte D. en voor 1/4 door de eerste rechtstreeksche gedaagde V. Maria ;

Aangezien de schade opgelopen door de burgerlijke partijen V. A. en V. M. niet geschat worden op 5.334,10 fr. en 2.050,— frank — waarvan betichte D. de 3/4 heeft te dragen hetzij 4.000,56 fr. en 1.537,50 fr. ;

Aangezien de schade opgelopen door de burgerlijke partijen Cl. Oscar moet geschat worden op 21.033 frank, waarvan eerste rechtstreeksche gedaagde V. M. 1/4 heeft te dragen hetzij 5.258,20 frank ;

Om deze beweegredenen ;

Veroordeelt de Rechtbank betichte D., om te betalen :

1° de burgerlijke partij V. Alfons, de som van vier duizend frank zes en vijftig centiem ;

2° de burgerlijke partij V. Maria de som van duizend vijf honderd zeven en dertig frank vijftig centiem ; met de vergoedende intresten sedert derden Mei 1900 twee en dertig ; de gerechtelijke intresten en de kosten beloopende tot heden op 3 frank ;

En aangezien deze sommen de drie honderd frank te boven gaan ; gezien art. 1, 2, 3, 4, 5 der wet van 27 Juli 1871, zegt dat deze sommen eischbaar zullen zijn bij lijfswang. Bepaalt den duur van de lijfswang respectievelijk op 1 maand en veertig dagen, en benoemd deurwaarder Mertens, te Antwerpen, om het voorafgaande bevel tot lijfswang te betekenen ;

Verklaart gedaagde Cl. Oscar, burgerlijk en solidairlijk verantwoordelijk met betichte D. voor de veroordeelingen in schadevergoeding hierboven uitgesproken ;

Veroordeelt eerste rechtstreeksche gedaagde V. Maria, om te betalen aan de burgerlijke partij Cl. Oscar, de som van vijf duizend twee honderd acht en vijftig frank 20 centiem, met de vergoedende intresten sedert 3 Mei 1932, de gerechtelijke intresten en de kosten beloopende op heden tot fr. 153,55, inbegrepen de kosten der rechtstreeksche dagvaarding.

POLITIETECHTBANK TE BERCHEM

13 JANUARI 1933.

Rechter : M. A. Baetens.
Pleier : Mter Vincentelli.

STRAFVORDERING. — POLITIETECHTBANK. — VERTEGENWOORDIGING VAN GEDAAGDE. — ADVOCaat. — GESCHREVEN VOLMACHT.

Krachts art. 152 van het wetboek van strafvordering verschijnt de gedaagde in eigen persoon of in den persoon van zijn bijzondere gevolmachtigde ; door « gedaagde » wordt bedoeld elke partij in het geding, dus ook de burgerlijk verantwoordelijke partij.

De uitdrukking « bijzondere gemachtigde » sluit in dat de gemachtigde van den gedaagde drager moet zijn van een bijzondere en geschreven volmacht.

O. M. t/ Holants en Vilbeluik.

Gehoord de lezing van het proces-verbaal in zake opgesteld ; gehoord de getuigen in hunne verklaringen, het Openbaar Ministerie in zijnen eisch, den betichte in zijne verdedigingsmiddelen ;

De Rechtbank ;

Aangezien de heer advocaat F. M. Vincetelli zich in het geding aanmeldt als gemachtigde van den heer Gauwerit, deze handelende als vertegenwoordiger van de N. V. Vilbeluik, Anciens Etablissements Gauwerit, — dat hij echter niet drager is van een geschreven volmacht ;

Aangezien het Openbaar Ministerie zich tegen het toelaten van gemelden advocaat als gemachtigde van den heer Gauwerit, handelende zooals gezegd, verzet, omdat hij niet drager is van een geschreven volmacht ;

Aangezien luidens artikel 152 van het Wetboek van Strafvordering de gedaagde verschijnt in eigen persoon, of in den persoon van een bijzonder gemachtigde ; — dat, in dit artikel, door « gedaagde » bedoeld wordt ieder die partij is in het geding (confer. art. 147), — dus zoowel den als burgerlijk verantwoordelijk gedaagden persoon, als den als betichte gedaagde ; — dat verders de uitdrukking « bijzonder gemachtigde » insluit dat de gemachtigde van den gedaagde moet drager zijn van eene bijzondere en geschreven volmacht ;

Aangezien het verzet van het Openbaar Ministerie dus gegrond is en gemelden heer advocaat niet als gemachtigde van den heer Gauwerit, handelende zooals gezegd, dient toegelaten (zie : Beltjens. Code d'Instruction Criminelle, art. 152. n° 4, 10-12) ;

Aangezien het feit aan betichte Hoolants ten laste gelegd genoegzaam bewezen is ;

Aangezien het N. V. Vilbeluik, Anciens Etablissements Gauwerit, niet verschijnt, noch iemand behoorlijk gemachtigd voor haar ; — maar dat zij ook niet behoorlijk gedagvaard werd ; — dat immers de dagvaarding haar op 14 November laatstleden gedaan niet vermeld dat zij ten maatschappelijken huize gedaan werd, of in de woonst van een der vennoten, of in den persoon van een der vennoten, en op geenerlei wijze den persoon aanduidt aan denwelken de kopij besteld werd ; — dat de dagvaarding dus nietig is ;

Om deze redenen ;

Zegt voor recht dat de heer advocaat J. M. Vincentelli, daar hij niet drager is van een geschreven volmacht, niet dient toegelaten als gemachtigde van den heer Gauwerit, deze handelende als vertegenwoordiger voor de N. V. Vilbeluik, Anciens Etablissements Gauwerit.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

4e KAMER. — 22 DECEMBER 1932.

Voorzitter : M. Moreels.
Op. Min. : M. Meir.
Pleiers : Mters Stryckers en Elebaers.

ONGEVAL. — AANSPRAKELIJKHEID. — BEREKENING DER SCHADEVERGOEDING.

Degene die op een plaats, zooals in casu de Antwerpsche dokken, waar alleman aan het gevaar gewoon geworden is en hierdoor minder beset van het gevaar heeft, een gevaarlijk manoeuvre uitvoert of bewaakt, moet een verscherpte voorzichtigheid aan den dag leggen.

Niet alleen het beroep, maar ook de levenswijze van het slachtoffer dienen in aanmerking genomen te worden voor de berekening der schadevergoeding.

Wwe Bruyndonckx t/ Van Hooydonck, Dom en IJzernatie.

Aangezien de getuigenissen hebben bewezen dat op 20 October 1928 klaagsters echtgenoot verpletterd werd tusschen den eerste van eene reeks stilstaande spoorwagens en eenen anderen wagon welke op afstand van 1.50 m. tot 3 m. werd gestooten door eenen derde wagon waaraan een paard was aangespannen ;

Aangezien de afstand tusschen eerste en tweede gezegde wagons, doortocht verleende aan de werklieden en bedienden die werkzaam waren aan het daar liggend schip, waarvan de trapladder zich juist tegenover de opening tusschen die twee wagons bevond ; dat de derde gezegde wagon stond op ongeveer 12 m. van den alleensstaande wagon en met dezen aan de geheele stilstaande reeks wagons moest aangebracht worden ;

Aangezien het voldoende bewezen werd door de getuigenissen dat, zooals aanlegster beweert, de eerste twee verweerders, die, in dienst van derde verweester, dit werk uitvoerden, geen voorzorgen hebben genomen om het ongeval te vermijden ; dat wel is waar het onbetwistbaar schijnt dat er geroepen werd op het oogenblik dat getuige Vercammen eenige seconden vóór het slachtoffer tusschen de wagons liep ; maar dat dit geroep niet voldoende was om het gevaar te verwittigen, bijzonderlijk aan de dokken, waar langs alle kanten geroep en gedruis heerscht, en waar alleman, aan het gevaar gewoon geworden, minder vrees of besef van het gevaar behoudt ;

Aangezien Van Hooydonck, die toezicht had over het werk, zich aldus niet had moeten vergenoegen met een min of meer duidelijk geroep van « oppassen » maar zaakzaam hoefde te zijn over de enge en des te meer gevaarlijke ruimte tusschen de twee wagons om zelfs verstrooide of roekeloze werklieden van ongeval te behoeden ;

Aangezien de fout ten laste van verweerder Dom, niet bewezen is, daar hij het paard voerde en den wagon niet kon tegenhouden ; maar dat Van Hooydonck eenen hefboom droeg en de wagons moest voorafgaan, om, indien er iets gebeurde, ze te kunnen ophouden ; dat Van Hooydonck zich achter den wagon had geplaatst en den hefboom had gebruikt om den wagon ingang te zetten, zoodat hij geen toezicht had waar het gevaar bestond ;

Aangezien deze omstandigheden zelfs door de verklaring van getuige Wens, van het tegenenkwet, bewezen zijn ;

Aangezien nochtans het ongeval deels, en namelijk voor de helft, te wijten is aan de onachtzaamheid van het slachtoffer Bruyndonckx, welke het gevaar had moeten opmerken daar den ingang van den wagon, door een paard langs de zijde van het schip getrokken, reeds dicht bij hem genaderd was ;

Aangezien de berekening der stoffelijke schade door aanlegster op 182.624.97 fr. billijk is, en zich verrechtvaardigt door het beroep en de levenswijze van het slachtoffer ; dat de morele schade voor vrouw en twee kinderen dient op 30.000 fr. hetzij 18.000 voor de vrouw en 6.000 voor ieder der twee kinderen, geschat te worden, samen 212.624.97 fr., waarvan de helft hetzij 106.312.48 fr. te vergoeden is door eerste verweerder en door derde verweester, burgerlijk verantwoordelijk ;

Om deze reden

De rechtbank, gehoord mijnheer Meir, substituut van den Procureur des Konings, in zijn eensluidend advies, gegeven ter openbare zitting, alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwerpend als ongegrond, veroordeelt eerste en derde verweerders om aan aanlegster te betalen de som van 106.312,48 fr. met de intresten van af 2 October 1928 datum van het ongeval en tot de gerechtskosten, mits plaatsing van het deel der minderjarigen, zooals zal beslist worden door den familieraad.

Verklaart het vonnis, behalve voor de kosten, uitvoerbaar bij voorbaat niettegenstaande verzet of beroep en zonder borgstelling.

NIEUW TARIEF der GERECHTSKOSTEN.

Tarief van gerechtskosten in burgerlijke en handelszaken. — Belooningen en uitschotten van de pleitbezorgers. — Honoraria en uitschotten van de deskundigen. — Taxen van de partijen, van de getuigen, van de bewaarders van stukken en van de zegelbewaarders. — Wijze van vereffening van de gerechtskosten.

Albert, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op artikel 67 van de Grondwet;

Gezien de wet van 16 Juni 1919, waarbij aan de regering machtiging wordt verleend om aan de bepalingen betreffende de gerechtskosten in burgerlijke zaken en handelszaken wijzigingen toe te brengen;

Herzien het koninklijk besluit van 27 Maart 1924, gewijzigd bij dat van 7 September 1928;

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Het tarief van gerechtskosten in burgerlijke en handelszaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 27 Maart 1924, gewijzigd bij koninklijk besluit van 7 September 1928, is vervangen door de volgende bepalingen:

Tarief van gerechtskosten in burgerlijke en handelszaken. — Belooningen en uitschotten van de pleitbezorgers. — Honoraria en uitschotten van de deskundigen. — Taxen van de partijen, van de getuigen, van de bewaarders van stukken en van de zegelbewaarders. — Wijze van vereffening van de gerechtskosten.

BOEK I. — Belooningen en uitschotten van de pleitbezorgers.

Titel I. — Voorafgaande bepalingen.

Artikel 1. — In elk geding, hetzij in betwiste zaken, hetzij bij willige rechtspleging, op tegenspraak, of bij verstek, en welke ook de wijze van instructie zij, worden, buiten de uitschotten en behalve die in dit tarief bepaalde uitzonderingen, aan ieder der in de zaak betrokken pleitbezorgers de belooningen toegekend, waarvan het bedrag hierna is bepaald.

Deze belooningen zijn al hetgene aan de pleitbezorgers als vergelding toekomt voor al de proceduurstukken van hun ambt (origineel en afschrift), en voor al de vacaties welke tot hun mandaat «ad litem» behooren, tot en met inbegrip van het verkrijgen en het lichten van het vonnis, van het bevelschrift, van het arrest of van den vanwege de willige rechtsmacht verlangden maatregel, waardoor een einde wordt gesteld aan het geding.

Deze verkrijging en lichting van het vonnis bestaan uit het opstellen van de kwaliteiten, hare eventuele betekening, hare regeling, de lichting van de beschikking, dezer betekening en de attesten waaruit de betekening en het uitblijven van beroep blijken.

Dit artikel is toepasselijk op de zaken waaraan een einde wordt gesteld door een vonnis waarbij afstand van instantie of een vergelijk gelast worden.

Titel II. — Belooningen der pleitbezorgers in eersten aanleg.

Hoofdstuk I. — Rechtsmacht in betwiste zaken op dagvaarding en op request.

I^o Indeeling. — Hoofdingeding.

§ 1. — Rechtsvorderingen op tegenspraak of als dusdanig beschouwd.

Art. 2. — In elk hoofdingeding, op tegenspraak of als dusdanig beschouwd, wordt aan den pleitbezorger een evenredige belooning toegekend berekend naar de waarde van het geschil, dewelke wordt bepaald door het samengevoegd bedrag der laatste conclusiën zoowel in de hoofdzaak als op tusschenvordering en in reconventie.

Die belooning bedraagt:

3 t. h. tot 5.000 frank;	—	20.000 —
2 t. h. op de overschrijdende som tot 10.000 fr.;	1 1/2	—
1	—	40.000 —
0.50	—	60.000 —
0.25	—	100.000 —
0.10	—	300.000 —
0 op het overige.	—	—

Voor het innen van die belooning worden de bedragen en waarden gevolgd van 100 tot en met inbegrip van 100 frank en zonder breuk.

In geen geval mag die belooning minder dan 100 frank bedragen.

Art. 3. — Wanneer het eene schadeloosstelling geldt waarvan het bedrag niet bij overeenkomst werd vastgesteld, wordt de belangrijkheid der zaak bepaald door de laatste conclusiën tot beloop van 5.000 frank; het wordt vastgesteld door het bedrag van de veroordeeling, indien deze meer dan 5.000 frank bedraagt.

Art. 4. — De vordering die de bijzaak is hetzij van een hoofdeisch, hetzij van een tusschenvordering, hetzij van een eisch in reconventie, komt niet in aanmerking om het bedrag van het geschil te schatten en geeft geen recht op eenige vergelding.

Art. 5. — Het bedrag van het geschil wordt bepaald op de bij artikelen 26 tot 30 der wet van 25 Maart 1876 betreffende de bevoegdheid, aangenomen grondslagen.

In de gevallen voorzien bij artikelen 26 en 27 wordt geen rekening gehouden met meer dan twee jaar huishuur, noch met meer dan twee annuïteiten.

In zake uitkeering tot onderhoud, wordt het bedrag van het geschil binnen de hooger vastgestelde grens, volgens de veroordeeling bepaald.

Art. 6. — In de gevallen voorzien bij artikelen 33

tot 36 der wet van 25 Maart 1876, wordt het bedrag van het geschil door de pleitbezorgers geschat.

Art. 7. — Wanneer verschillende vorderingen, gegrond op dezelfde zaak en gericht hetzij tegen eene en dezelfde partij, hetzij tegen verscheidene partijen, alzonderlijk ingesteld werden, in plaats van in hetzelfde exploit verenigd te worden, is de belooning slechts verschuldigd op de hoogste vordering.

Art. 8. — Wanneer er verscheidene tegenpartijen zijn en deze verschillende pleitbezorgers hebben en hare belangen onderscheiden zijn, wordt een belooning van 25 frank door ieder van die bijkomende partijen toegekend, doch slechts ten behoeve van den pleitbezorger die tegen hen de zaak vervolgt en tegen hen conclusie neemt, en zonder dat die belooning meer dan 75 frank mag bedragen. Die belooning wordt met de helft verminderd indien het voorwerp van het geschil minder dan 5.000 frank bedraagt.

Art. 9. — Voor hooger beroep van door den vrederechter gewezen interlocutoire vonnissen wordt een belooning van 50 frank toegekend.

Art. 10. — In elk geding heeft de pleitbezorger, die den eisch niet betwist of er zich bij heeft bepaald zich te gedragen naar het oordeel van den rechter, aanspraak op een belooning van 100 frank, welke op 50 frank kan worden verminderd, wanneer het voorwerp van het geschil minder dan 5.000 frank bedraagt.

§ 2. — Gedingen bij verstek.

Art. 11. — Voor al de handelingen van de rechtspleging met inbegrip van de verkruiging en de lichting van de vonnissen bij verstek gewezen, wordt de helft van de belooning met als minimum 100 frank toegekend. In het bij artikel 9 voorziene geval, wordt een belooning van 50 frank toegekend.

Art. 12. — In geval van verzet tegen het vonnis bij verstek, worat de voor het eindvonnis toegekende belooning vermeerderd met een bedrag van 100 frank, dat wordt teruggebracht op 50 frank wanneer het bedrag van het geschil minder dan 5.000 frank beloopt; echter wordt de voor de handelingen van de rechtspleging bij verstek geïnde belooning er van afgetrokken zonder dat nochtans de pleitbezorger kan worden verplicht tot terug-gave.

II^o Indeeling. — Tusschenkomende en bijkomende gedingen.

§ 1. — Voeging van verstek.

Art. 13. — Aan den pleitbezorger, die een vonnis van voeging van verstek (verkruiging en lichting) heeft gevorderd, wordt een belooning van 50 frank toegekend. Die belooning wordt met de helft verminderd indien het voorwerp van het geschil minder dan 5.000 frank bedraagt.

§ 2. — Herdaging van niet verschenen partij.

Art. 14. — Wanneer de herdaging van een niet-verschenen partij wordt gelast in de gevallen waarin de wet de voeging van verstek uitsluit, wordt aan den pleitbezorger, die het vonnis (verkruiging en lichting) gevorderd heeft, een belooning van 50 frank toegekend. Die belooning wordt met de helft verminderd indien het voorwerp van het geschil minder dan 5.000 frank bedraagt.

§ 3. — Hervatting van het geding en stelling van een nieuw pleitbezorger.

Art. 15. — Wanneer de hervatting van het geding vrijwillig geschiedt, wordt aan den gestelden pleitbezorger een belooning van 25 frank toegekend. Die belooning wordt met de helft verminderd indien het voorwerp van het geschil minder dan 5.000 frank bedraagt.

Art. 16. — Wanneer er grond is voor dagvaarding tot hervatting van een geding of stelling van een nieuw pleitbezorger, wordt aan den pleitbezorger die vervolgt, tot en met inbegrip van de lichting van het vonnis, een belooning van 50 frank toegekend. Die belooning wordt met de helft verminderd indien het voorwerp van het geschil minder dan 5.000 frank bedraagt.

§ 4. — Vrijwaring en tusschenkomst.

Art. 17. — De pleitbezorgers van in vrijwaring of tusschenkomst opgeroepen partijen en die van de vrijwillig tusschenkomende partijen hebben recht op de in gedingen op hoofdeischen toegekende emolumenten.

Art. 18. — De pleitbezorger, die in vrijwaring of tusschenkomst oproept en die, welke er toe gebracht wordt over eene vrijwillige tusschenkomst te verhandelen krijgen ieder, behalve de hun wegens de hoofdzaak verschuldigde emolumenten, de helft van de belooning, berekend op het bedrag van het nieuwe geschil, welk ook het aantal opgeroepen of tusschenkomenden weze.

§ 5. — Instructiemaatregelen.

Art. 19. — Wanneer ten gevolge van een hoofdeisch of op eene tusschenvordering, op tegenspraak of bij verstek een instructiemaatregel van welken aard ook wordt gelast, wordt aan den pleitbezorger die het vonnis licht een belooning van 20 frank toegekend.

Art. 20. — Daarenboven wordt wegens de werkelijke assistentie en het vervullen van al de formaliteiten, die op den gelasten maatregel betrekking hebben, aan ieder der pleitbezorgers een belooning van 40 frank toegekend.

Indien de instructiemaatregel vóór eene andere jurisdictie wordt uitgevoerd, bedraagt de belooning 60 frank; zij is verschuldigd aan den pleitbezorger die zijn bijstand verleent.

§ 6. — Tusschengeschillen.

(Excepties, nietigheid van akten van rechtspleging en gronden van niet-ontvankelijkheid).

Art. 21. — Elk tusschengeschil dat bij afzonderlijke beslissing, op tegenspraak of bij verstek berecht wordt, geeft aan ieder pleitbezorger recht op een belooning van 20 frank, als vergoeding

voor al de formaliteiten (met inbegrip van de verkruiging en de lichting van het vonnis).

Art. 22. — Wanneer een vonnis een exceptie of grond tot niet-ontvankelijkheid toelaat, waarbij aan het geding een einde wordt gemaakt, wordt aan den pleitbezorger een belooning van 100 frank toegekend.

Indien de zaak vóór de rechtbank terugkomt, na een arrest van hervorming, dan worden de emolumenten berekend overeenkomstig artikel 21; het excédent worat aangewezen op de emolumenten verschuldigd voor de rechtspleging in haar geheel.

§ 7. — Openbaarheid van vorderingen en beschikkingen.

Art. 23. — Wanneer de wet de openbaarheid, op aanzoek en verlangen der partijen, voorschrijft van eene vordering of eene beschikking, wordt voor al de formaliteiten een belooning van 40 frank toegekend.

III^o Indeeling. — Bijzondere vorderingen en beschikkingen.

§ 1. — Verzet door derden en requesten civiel.

Art. 24. — Voor de vorderingen op verzet door derden en op request civiel, worden dezelfde belooningen toegekend als voor de vorderingen op hoordeisch.

§ 2. — Kortgedingen en provisioneele rechtsvorderingen.

Art. 25. — Voor elken eisch in kortgeding, op tegenspraak of bij verstek, wordt aan elken pleitbezorger tot en met inbegrip van de lichting van het bevelschrift, een eenige belooning van 50 frank toegekend.

Wanneer maatregelen tot voorbereiding of tot onderzoek worden gelast, wordt aan elken pleitbezorger, wegens assistentie en formaliteiten, met inbegrip van het eindbevelschrift en dezes lichting, een bijkomende belooning van 20 frank toegekend.

Art. 26. — Voor elk provisioneel geding, op tegenspraak of bij verstek, wordt aan elken pleitbezorger, tot en met inbegrip van de lichting van het vonnis, een eenige belooning van 75 frank toegekend.

De belooning wordt teruggebracht op 50 frank wanneer de vordering de bijzaak is van een ingestelden eisch ten principale.

§ 3. — Vrijwillige afstand bij hypotheek.

Art. 27. — Voor tijdverzuim ter griffie tot het opmaken van de akte van vrijwilligen afstand bij hypotheek, wordt een belooning van 30 frank toegekend.

§ 4. — Optie voor de ontbinding van een verkoopcontract.

Art. 28. — Voor tijdverzuim ter griffie tot het opmaken van de bij artikel 114 van de wet van 16 December 1851 voorziene akte van optie, wordt een belooning van 30 frank toegekend.

§ 5. — Aanbod en onderwerping van borgtocht.

Art. 29. — Voor assistentie bij aanbod of onderwerping van borgtocht wordt een belooning van 30 frank toegekend.

§ 6. — Fiscale zaken.

Art. 30. — Wanneer eene fiscale schatting dient gedaan, wordt ten behoeve van den pleitbezorger, voor elk van de door hem ingediende rekwesten, een belooning van 60 frank toegekend.

§ 7. — Strafzaken.

Art. 31. — Ten gerieve van den pleitbezorger die optreedt voor eene burgerlijke partij of eene burgerlijk verantwoordelijke partij wordt het vierde van de belooning toegekend berekend naar de gegevens van de artikelen 2 en 3, zonder dat dit bedrag minder dan 100 frank mag bedragen.

Art. 32. — Valt eene beschikking over de eischen van de burgerlijke partij alvorens recht wordt gedaan, dan worden, volgens de gevallen, de bij de artikelen 19, 20 en 21 voorziene belooningen toegekend.

Art. 33. — Wanneer de pleitbezorger een beklagde vertegenwoordigt overeenkomstig artikel 185 van het Wetboek van Strafvordering of ter griffie akte doet nemen van een hooger beroep in strafzaken of boetstrafelijke zaken of van een afstand van dergelijk beroep, wordt ten gerieve van den pleitbezorger een belooning van 30 frank toegekend, welke ook het aantal van zijne lastgevers of van de bestreden beschikkingen zij.

§ 8. — Tuchtzaken.

Art. 34. — Wanneer de pleitbezorger eene partij vertegenwoordigt vóór eene jurisdictie in tuchtzaken, wordt een belooning van 100 frank toegekend.

§ 9. — Niet verder optredend pleitbezorger.

Art. 35. — Wanneer de aanvankelijk gestelde pleitbezorger om de eene of de andere reden niet verder optreedt, dienen de belooningen voor het geding te worden verdeeld tusschen voornoemde pleitbezorger en deze die hem vervangt, naar de beslissing van de kamer voor tuchtzaken, in geval van meeningverschil.

§ 10. — Afstand van de instantie.

Art. 36. — In iedere rechtspleging die niet besluit met eene beschikking, waarbij een einde wordt gemaakt aan de instantie, wordt onverminderd de uit hoofde van de tusschenkomende of de bijkomende vorderingen verworven belooningen, en zonder dat er aanleiding bestaat tot toepassing van artikel 10, toegekend:

1^o Een belooning van 50 frank, indien de zaak eindigt vóór de conclusie. Die belooning wordt met de helft verminderd indien het bedrag van het geschil minder dan 5.000 frank beloopt;

2^o De helft van de belooning, indien de zaak eindigt na de betekening of mededeeling van de conclusiën en, vóór conclusie, in zake beslaglegging op vaste goederen;

3^o De drie vierden van de belooning, indien de zaak eindigt na de conclusiën ter terechtzitting genomen op het oogenblik van de pleidooien;

4^o Een belooning welke niet minder dan 75 frank noch meer dan 750 frank mag bedragen, in geval

van afstand van instantie van een eisch welke geen geldelijke belangen als voorwerp heeft;

5^o De belooning voldaan uit het bedrag van een vergelijk volgens den stand van het geding en overeenkomstig 1^o, 2^o en 3^o hierboven, in geval van vergelijk gesloten zonder vonnis waarbij het wordt geast;

6^o De twee derden van de belooning berekend op het bedrag van het geschil, indien nadat hooger beroep van het interlocutoire vonnis werd ingesied, het hof de zaak tot zich trekt.

§ 11. — Rung- en aandeelregeling.

Art. 37. — In zake verdeling: a) bij rangregeling, in der minne of gerechtelijk, vóór den voorzitter, een rechter-commissaris of ter terechtzitting; b) bij aandeelregeling, voor al de formaliteiten tot aan de sluiting van de verrichtingen en van de rechtspleging, gemeenlijk met inbegrip van de schatting vereischt met het oog op eene vergelijkende waardeering, worat toegekend:

1^o Ten gerieve van den pleitbezorger die de vervolging of den eisch instelt, welke ook het aantal partijen in de zaak zij, de bij artikel 2 voorziene belooning berekend op het beloop van de te verdeelen som, zonder dat de totale toewijzing meer dan 1.000 frank mag bedragen;

2^o Ten gerieve van den pleitbezorger van elken schuldeischer die eene schuldvoordering overlegt of verweert, is, zelfs indien hij reeds vergoed wordt als vervolgend pleitbezorger, de helft van de belooning berekend op het beloop van het toegewezen aandeel, zonder dat de belooning ooit meer dan 300 frank mag bedragen;

3^o Ten gerieve van den pleitbezorger van den schuldenaar te wiens laste de verdeling geschiedt, de helft van de belooning berekend op het beloop van de te verdeelen som, zonder dat de toewijzing ooit meer dan 500 frank mag bedragen;

4^o Ten gerieve van den pleitbezorger van den kooper in zake rangregeling, indien hij niet de vervolger is, een belooning van 100 frank, zonder dat er aanleiding bestaat tot toepassing van art. 36.

Art. 38. — Wanneer de regeling in der minne niet slaagt, wordt toegekend:

1^o Ten gerieve van den pleitbezorger die vervolgt, een belooning van 150 frank;

2^o Ten gerieve van den pleitbezorger van elken verschijnenden schuldeischer, een belooning van 40 frank;

3^o Ten gerieve van den pleitbezorger van elken verschijnenden schuldenaar, een belooning van 75 frank.

Art. 39. — Wanneer voor eene verdeling bij rang- of aandeelregeling, betwistingen over den grond van het recht ter terechtzitting worden verzonden, wordt toegekend:

1^o Ten gerieve van den pleitbezorger die de zaak volgt ter terechtzitting, het vierde van de belooning berekend op het geheel van de betwiste schuldvooreringen;

2^o Ten gerieve van den pleitbezorger van elke der betwistende of betwiste partijen, het vierde van de belooning berekend op het betwiste cijfer der respectieve schuldvooreringen;

3^o Ten gerieve van den pleitbezorger van den schuldenaar, het vierde van de belooning berekend op het betwiste totaal der schuldvooreringen;

4^o Ten gerieve van den pleitbezorger die optreedt onder de bij artikelen 667 en 668 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering voorziene voorwaarden, een belooning van 50 frank. Die belooning wordt met de helft verminderd indien het voorwerp van het geschil minder dan 5.000 frank bedraagt.

Art. 40. — Voor de betwistingen welke betrekking hebben op de rechtspleging en ter terechtzitting worden verzonden, worat een belooning van 30 frank toegekend.

Art. 41. — Voor de bij artikel 661 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering voorziene rechtspleging in kortgeding, wordt een belooning van 50 frank toegekend.

Art. 42. — Indien een kooper het vereischte bedrag consigniert en de ontlasting van het verworven vast goed vervolgt, hetzij door middel van een onafhankelijke rechtsvordering ten principale, hetzij in den loop van een geding tot rangregeling, zonder het sluiten van het proces-verbaal af te wachten, wordt toegekend:

1^o Ten gerieve van den pleitbezorger die den kooper vertegenwoordigt, een op duizend van het beloop van de geconsigneerde som, voor al de formaliteiten, met inbegrip van de beschikking waarbij de consignatie en de roeyering ten bureele der hypotheeken geldig wordt verklaard, zonder dat de toewijzing minder dan 100 frank noch meer dan 1.000 frank mag bedragen;

2^o Ten gerieve van ieder ander pleitbezorger in het geding, een belooning van 75 frank.

§ 12. — Verzet tegen de begroting.

Art. 43. — Voor al de formaliteiten van de rechtspleging tot verzet tegen de begroting, tot en met de verkrijging en de lichting van de beschikking, wordt, ten gerieve van iederen pleitbezorger, een belooning van 20 frank toegekend.

§ 13. — Onteigening ten algemeenen nutte.

Art. 44. — In de rechtsgedingen tot onteigening ten algemeenen nutte, wordt het bedrag van het geschil bepaald door het beloop van de toegekende schadeloosstellingen.

Art. 45. — Indien de zaak eindigt met een enig vonnis, waarbij verklaard wordt dat de wettelijke formaliteiten tot onteigening zijn vervuld en waarbij de schadeloosstellingen worden vastgesteld, wordt aan elk der pleitbezorgers de helft van de belooning toegekend; een en ander onder voorbehoud van de toepassing van artikel 10.

Art. 46. — Ingeval het geschil wordt bijgelegd door een niet bij vonnis gelast vergelijk, wordt aan elk der pleitbezorgers toegekend:

1^o Een belooning van 100 frank indien de zaak eindigt vóór de uitspraak van het vonnis waaruit blijkt dat de formaliteiten vervuld zijn. Die belooning wordt met de helft verminderd indien het voorwerp van het geschil minder dan 5.000 frank bedraagt;

2^o De helft van de belooning, met als minimum 100 frank, indien de zaak eindigt na voornoemd vonnis en vóór de betekening van de conclusiën tot vaststelling van de schadeloosstellingen;

3^o De drie vierden van de belooning, met als minimum 150 frank, indien de zaak eindigt nadat de conclusiën ter terechtzitting werden genomen na de pleidooien.

In die gevallen wordt de belooning voldaan uit het bedrag van de schadeloosstelling waarover de partijen overeengekomen zijn. De onteigenende partij is verplicht aan de pleitbezorgers een afschrift te zenden van de akte waarbij de verschuldigde schadeloosstellingen geregeld worden, en wel binnen dertig dagen na de goedkeuring van deze akte door de bevoegde bestuurverheer.

Voor de royeering van de zaak is geen bijzonder recht verschuldigd.

Art. 47. — De algemeene bepalingen zijn van toepassing op de bij deze paragraaf niet voorziene gevallen.

Hoofdstuk II. — Willige rechtsmacht.

Art. 48. — Voor iederen eisch die releveert van de willige rechtsmacht van de rechtbank of van dezer voorzitter, met uitzondering van de eischen die slechts de noodige en tusschenkomende ontwikkeling zijn van de rechtsplegingen in betwiste zaken en als zodanig begroot worden volgens de beschikkingen van hoofdstuk I, wordt een beloning van 75 frank toegekend tot en met inbegrip van de lichte van het vonnis of van het bevelschrift.

Art. 49. — In zake licitatie of verkoop bij dadelijke uitwinning, wordt ten gerieve van den pleitbezorger van den eischer een beloning van 300 frank toegekend. Die beloning wordt met drie vierden verminderd wanneer de waarde van de vaste goederen 75.000 frank niet te boven gaat, en met de helft wanneer de waarde van de vaste goederen dat bedrag overschrijdt zonder meer dan 150.000 frank te belopen.

Art. 50. — Ten gerieve van den pleitbezorger die in zake licitatie (art. 2, § 3, der wet van 12 juni 1816) van bericht en advies dient in naam van de minderjarigen, wordt een beloning van 20 frank toegekend.

Hoofdstuk III. — Verschillende formaliteiten.

Art. 51. — Ten gerieve van den pleitbezorger die een hypotheecar getuigschrift licht of doet overgaan tot eene overschrijving of tot dezer vernieuwing, wordt, behalve zijne uitschotten, een beloning van 30 frank toegekend.

In zake beslaglegging op vaste goederen, wordt, voor elke overschrijving of melding, een beloning van 30 frank toegekend, zonder dat het bedrag van die beloningen, bij elkaar, de som van 60 frank mag overschrijden.

Art. 52. — Ten gerieve van den pleitbezorger die een eisch of eene beschikking doet inschrijven, wordt, behalve de kosten voor zijne opzoekingen, een beloning van 30 frank per inschrijving toegekend.

Art. 53. — Ten gerieve van den pleitbezorger die alle andere inschrijvingen ten burele der hypotheeken neemt, zooals deze waartoe de artikelen 27, § 5, 39 en 67 der wet van 16 December 1851 aanleiding geven, wordt toegekend een beloning van 5 centiem t. h., die niet minder dan 25 frank en niet meer dan 500 frank mag bedragen; zij is slechts eenmaal vorderbaar, welk ook het aantal burelen zij waar de inschrijving genomen wordt.

Art. 54. Voor assistentie vanwege den pleitbezorger bij de akte van aanvaarding of weigering van gemeenschap van goederen, erfenis of legaat, wordt den pleitbezorger, wanneer het een zeldzame gemeenschap, erfenis of legaat geldt, en welk ook het aantal aangevers zij, een beloning van 30 frank toegekend. Wordt de aangifte gedaan krachtens eene bijzondere macht, dan wordt uit dien hoofde een bijkomende beloning van 15 frank toegekend.

Dezelfde beloningen worden toegekend in geval van aangifte van derde-beslagene.

Art. 55. Voor al de voorafgaande formaliteiten vervuld op aanzoek der pleitbezorgers met het oog op een nog niet ingezet rechtsgeding, wordt ten behoeve van den pleitbezorger een beloning van 50 frank toegekend met uitsluiting van alle andere beloning.

Hoofdstuk IV. — Uitschotten.

Art. 56. De uitschotten zijn verschuldigd boven de bij dit tarief toegekende beloningen.

Worden inzonderheid als uitschotten beschouwd :

- 1^o De kosten voor papier en drukwerk indien die kosten gedaan worden ter voldoening aan een reglement of eene beschikking van de hoven of rechtbanken ;
- 2^o De afschriften van of de uittreksels uit alle bij deurwaardersexploot of akte van pleitbezorgers te betrekken stukken ;
- 3^o De reis- en verblijfskosten ;
- 4^o De correspondentiekosten.

Art. 57. De bij het vorig artikel bedoelde afschriften en uittreksels worden begroot tegen het eenvormig bedrag van één frank per 20 regels van 8 tot 10 lettergrepen.

De afschriften moeten correct, leesbaar en zonder afkortingen zijn op straffe van verwerping van het begroot bedrag en van terugbetaling van de geïnde sommen. Zij moeten daarenboven eensluidend verklaard en door den pleitbezorger ondertekend zijn.

Art. 58. Ten gerieve van den pleitbezorger die verplicht is zich te verplaatsen over een afstand van meer dan 2 kilometer van den zetel van de jurisdictie waaraan hij verbonden is, worden, zoo voor de heen- als voor de terugreis, de kosten voor de reis per spoor naar het tarief tweede klasse en voor de reis met eenig ander gemeenschappelijk vervoermiddel, naar het tarief eerste klasse terugbetaald.

Bij gebrek aan deze vervoermiddelen, wordt voor alle reiskosten en volgens de gegevens van de tabellen der wettelijke afstanden, één frank per afgelegden kilometer, zoo voor de heen- als voor de terugreis, toegekend.

Daarenboven wordt, welk ook het vervoermiddel zij, aan den pleitbezorger die in eene plaats, welke meer dan 5 kilometer verwijderd is van den zetel van de jurisdictie waaraan hij verbonden is, moet vertoeven, 30 frank per dag en 20 frank per nacht toegekend.

Art. 59. In alle zaken wordt ten gerieve van den pleitbezorger, zoo eischer als verweerder of tusschenkomende partij, voor correspondentiekosten van allen aard en verzending van stukken met de post of anderszins een forfaitair recht toegekend dat, welke ook de verblijfsplaats van partijen zij, vastgesteld op 30 frank.

Dit recht wordt met de helft verminderd :

- 1^o Wanneer het bedrag van de zaak 5.000 frank niet te boven gaat ;
- 2^o Wanneer de rechtbank uitspraak doet op een door een vrederechter gewezen vonnis.

Het wordt met drie vierden verminderd :

1^o Indien de beschikking gewezen is in kortgeding of op rekest, in strafzaken, in tuchtzaken en in zake fiscale schatting ;

2^o Indien de zaak niet ingeschreven werd ter algemeene rolle ;

3^o Indien het tusschen dezelfde partijen gevoerde rechtsgeding het gevolg of de bijzaak is van een rechtsgeding op hoofdeisch dat aanleiding heeft gegeven tot de heffing van het volle correspondentierecht.

Het wordt op 3 frank teruggebracht in ieder van de bij artikel 54 bedoelde gevallen.

Hoofdstuk V. — Algemeene bepalingen.

Art. 60. De samengevoegde bedragen van de beloningen te heffen ten behoeve van de pleitbezorgers in de zaak, mogen in geen geval, voor iederen graad van jurisdictie, meer dan 6 % belopen :

1^o Van het bedrag van het geschil ;

2^o Van de som te verdeelen bij rang- en aandeleelregeling.

Het terugbrengen op den voet van 6 % geschiedt naar rato van de beloningen der pleitbezorgers. Het wordt geregeld door de zorgen van den pleitbezorger die het grootste aantal dienstjaren heeft en, in geval van betwisting, door de kamer voor tuchtzaken.

Art. 61. De pleitbezorgers mogen op straffe van teruggave, schadevergoeding en op tuchtschuld beloningen eischen welke, onder meer door het bedrag van het geschil te hoog te schatten, hooger zijn dan die vastgesteld bij dit tarief.

Vóór elke regeeling moeten de pleitbezorgers aan de partijen de omstandige rekening verstrekken van de sommen welke deze verschuldigd zijn.

De staten van kosten moeten de uitschotten en de beloningen duidelijk en afzonderlijk vermelden.

Art. 62. Het is den pleitbezorgers op tuchtschuld verboden hunne beloningen te deelen met derden. Zij mogen ze niet gedeeltelijk kwijtschelden aan hunne cliënten, tenzij met vergunning van de kamer voor tuchtzaken.

Art. 63. De moeilijkheden waartoe de toepassing van dit tarief onder pleitbezorgers zou kunnen aanleiding geven worden geregeld door de kamer voor tuchtzaken.

Titel III. — Beloningen van de pleitbezorgers bij de hoven van broep.

Art. 64. De in de titels I en II van dit tarief vervatte beschikkingen zijn van toepassing op de beloningen, welke aan de pleitbezorgers bij de hoven van broep worden toegewezen, behoudens de bij de volgende artikelen aangebrachte wijzigingen.

Art. 65. Het evenredig recht toegekend aan de pleitbezorgers bij de hoven van broep, mag niet minder dan 200 frank bedragen.

Art. 66. Wanneer hooger beroep wordt ingesteld van een interlocutoir vonnis, wordt de helft van de beloning toegekend.

Wordt naderhand een eindarrest in dezelfde zaak en tusschen dezelfde partijen gewezen, dan wordt daarenboven de helft van de beloning toegekend.

Art. 67. Voor het hooger beroep van een vonnis op de bij artikel 21 bedoelde tusschengeschillen, wordt ten gerieve van ieder van de pleitbezorgers in de zaak, een beloning van 100 frank toegekend.

Art. 68. Wanneer, op hooger beroep van een interlocutoir vonnis of van een vonnis op tusschengeschil, het hof over den grond der zaak vonnis, zijn de toe te wijzen beloningen deze die worden toegekend voor het verkrijgen en het lichten van eindarresten op hoofdeisch.

Art. 69. Wanneer hooger beroep wordt ingesteld :

1^o Van een in kortgeding of op rekest verleend eindbevelschrift ;

2^o Van een eindvonnis of voorbereidend vonnis gewezen in een provisioneel geding ;

3^o Van een vonnis betreffende een kwestie van bevoegdheid wordt ten gerieve van ieder pleitbezorger een eenige beloning van 150 frank toegekend.

Art. 70. Wanneer hooger beroep is ingesteld hetzij van een vonnis van faillietverklaring, hetzij van een vonnis houdende homologatie, vernietiging of ontbinding van een accoord, wordt ten gerieve van ieder pleitbezorger, een eenige beloning van 200 frank toegekend.

Art. 71. Voor elk op rekest gewezen vonnis wordt een beloning van 150 frank toegekend.

Boek III. — Honoraria en uitschotten van de deskundigen.

Art. 72. De personen, die werden opgeroepen als deskundigen, om reden van hunne kunde of hun beroep, hebben recht op eene vergoeding in verhouding met hunne hoedanigheid, den omvang van den gepresteerd arbeid en de er aan verbonden moeilijkheden, en met de belangrijkheid van het geschil, deze laatste evenwel mag enkel als bijkomende factor worden ingeroepen.

Art. 73. De deskundigen maken een staat op met de omstandige opgave, in de volgorde van de data en voor iederen deskundige, van de gedane verrichtingen, uitschotten en reizen.

De staat die collectief is indien er verschillende deskundigen zijn voor een zeldzame rechtszaak, vermeldt het globaal bedrag van het door ieder der deskundigen geëischt honorarium en den totalen kostprijs van het onderzoek.

Art. 74. Benevens de kosten voor zegel, registratie en neerlegging van het verslag der deskundigen wordt de prijs der werkzaamheden en der leveringen, welke eventueel voor het onderzoek van deskundigen noodig zijn, aangenomen als uitschotten, op vertoon van de omstandige en behoorlijk voorvoldaan geteekende facturen of memoriën. Zij worden echt verklaard door de deskundigen.

Art. 75. Wanneer de deskundigen niet in staat zijn om zelf, met hunne persoonlijke en gewone helpers, de gebeurlijke door het onderzoek noodzakelijk gemaakte verrichtingen tot een goed einde te brengen, moeten door de betrokken partijen de noodige middelen te hunner beschikking worden gesteld, hetzij in natura, hetzij onder vorm van voorschot.

Art. 76. Aan de deskundigen die zich moeten verplaatsen over een afstand van meer dan 2 kilometer van hunne standplaats worden, zoo voor de heen- als voor de terugreis, de kosten voor de reis per spoor naar het tarief tweede klasse, en voor de reis met eenig ander gemeenschappelijk vervoermiddel naar het tarief eerste klasse terugbetaald.

Bij ontstentenis van deze vervoermiddelen wordt aan de deskundigen voor alle reiskosten en volgens de gegevens van de tabellen der wettelijke afstanden, 1 frank per kilometer, zoo voor de heen- als voor de terugreis, toegekend.

Daarenboven wordt, welk ook het vervoermiddel zij, aan den deskundige, die moet verblijven in een

plaats welke meer dan 5 kilometer van zijne standplaats verwijderd is, 30 frank per dag en 20 frank per nacht toegekend.

Art. 77. De staat der honoraria, uitschotten en reiskosten wordt vermeld onderaan het verslag dat neergelegd wordt ter griffie van de jurisdictie die het onderzoek van deskundigen heeft gelast.

Wordt de zaak in der minne geschikt vóór het verslag is neergelegd, dan geven de partijen hiervan kennis aan de deskundigen door middel van een ter post aangeteekend schrijven, waarop de deskundigen den staat hunner honoraria, uitschotten en reiskosten ter griffie neerleggen.

Art. 78. Den dag van de neerlegging verwtigen de deskundigen daarvan de belanghebbende partijen door middel van een ter post aangeteekend schrijven.

De partijen mogen ter griffie kosteloos inzage nemen van den staat.

Indien evenwel een der in het geding zijnde partijen een openbaar bestuur is, dan moeten, den dag der neerlegging en door middel van een ter post aangeteekend schrijven, de deskundigen een afschrift van het verslag gevolgd van den staat of, in het tweede lid van artikel 79 vermelde geval, een afschrift van den staat aan dat bestuur doen geworden.

Art. 79. Indien de partijen het bedrag van den staat betwisten, moeten zij hun bezwaar doen gelden in eene aanmerkingnota welke binnen dertig dagen na het neerleggen van het verslag ter griffie moet ingediend worden ; deze termijn wordt gebracht op zestig dagen ten behoeve van de openbare besturen. Terzelfder tijd wordt een afschrift van deze nota onder een ter post aangeteekend omslag overgemaakt aan ieder van de deskundigen die er mag op antwoorden in eene binnen de eerstvolgende acht dagen ter griffie in te dienen nota.

Art. 80. Binnen de tien dagen na het verstrijken van deze termijnen, wordt de staat door den oudste van de rechters die kennis hebben genomen van de zaak en, bij dezer ontstentenis, door den voorzitter van de jurisdictie begroot.

Art. 81. Ingeval de zaak, in der minne werd geschikt, wordt bedoelde staat, indien er betwisting rijst omtrent het bedrag ervan, begroot door den voorzitter van de jurisdictie bij dewelke de zaak aanhangig werd gemaakt.

Art. 82. Zoowel de deskundigen als de partijen kunnen in verzet komen tegen de beslissing waarbij de kosten werden begroot of tegen het ten uitvoer geleide bevelschrift.

Het verzet moet door de deskundigen worden gedaan binnen acht dagen na de hun aangezegde betekening en door de partijen, binnen denzelfden termijn te rekenen van den dag van de betekening aan personen of aan pleitbezorgers, indien een pleitbezorger gesteld is.

Wanneer evenwel de honoraria en de uitschotten voor onderzoek van deskundigen begrepen zijn in eene waardering van kosten na reeds vroeger te zijn vastgesteld door het artikel 319 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering bedoeld bevelschrift, is het verzet, wat betreft deze honoraria en uitschotten, slechts ontvankelijk tegen dit laatste bevelschrift. Hooger beroep mag slechts dan ingesteld worden, wanneer van eene beschikking over den grond der zaak in hooger beroep wordt gekomen.

Art. 83. Ieder niet verantwoord uitstel bij het vervullen van de opdracht of bij de neerlegging van het verslag brengt een vermindering van de honoraria mede, onverminderd de schadevergoeding in voorkomend geval.

Wanneer de deskundige den eed heeft afgelegd en zijn verrichtingen heeft begonnen, is ieder verdrag in het vervullen van zijn opdracht of bij de neerlegging van het verslag niet verantwoord, welke door de vordering van een voorschot of van een aanvullend voorschot, behalve voor de uitschotten, wordt gemotiveerd.

Boek IV. — Van partijen, getuigen, bewaarders van stukken, advocaten en zegelbewaarders.

Art. 84. Wanneer de verschijning van de partijen wordt geëischt bij de wet of door den rechter gelast, wordt ten gerieve van die partij aan welke de kosten worden toegewezen, een taxe gelijk aan die van een getuige toegekend.

Art. 85. Ten gerieve van hem die opgeroepen wordt om in rechte te getuigen wordt, per dag verschijning, eene door den rechter te waardeeren bedrag toegekend.

Dit bedrag bedraagt ten minste 5 frank en ten hoogste 50 frank.

De reiskosten met het minst kostelijke vervoermiddel worden hem, daarenboven, terugbetaald volgens begroting door den rechter.

Art. 86. Ten gerieve van de bewaarders die stukken van vergeijking ter verificatie van geschriften of onrecht beweerde stukken, met het oog op een tusschengeschil tot onechtverklaring, moeten overleggen, wordt benevens de met bewijzen gestaafde reis- en verblijfskosten, 20 frank toegekend voor ieder tijdverzuim van drie uren ten overstaan van den rechter-commissaris en den griffier.

Art. 87. Voor de raadpleging van drie sinds tien jaar praktiserende advocaten, welke het request-civil op de hoofzaak of op de tusschenvordering moet voorafgaan (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, art. 495), wordt in het geheel 300 frank toegekend.

Art. 88. Aan elken zegelbewaarder wordt, voor elken dag werkelijke bewaring, voor de eerste twaalf dagen 2 fr. 50 en voor de volgende dagen 1 frank toegekend.

Boek V. — Wijze van vereffening van de gerechtskosten.

Art. 89. De vereffening van de kosten wordt gedaan bij de arresten, vonnissen en bevelschriften die dezelfde toewijzen. Te dien einde, wordt de omstandige staat van de toegewezen kosten samen met de stukken tot staving te bekwaam tijd door den pleitbezorger in handen gesteld van den griffier die de pen voert ter terechtzitting.

De vereffening van de kosten geschiedt derwijze dat men zich kunne vergewissen van de verschuldende wijzigingen, verhoogen of verminderingen, door den begrootenden rechter aan het bedrag toegebracht.

Art. 90. Het bedrag van de begroting wordt voluitgeboekt op den staat en deze vermeiding wordt ondertekend door den magistraat die de kosten heeft vereffend ; de staat blijft gehecht aan de kwaliteiten of, bij dezer ontstentenis, aan de beschikking waarop hij betrekking heeft.

Art. 91. Wanneer het bedrag van de begroting niet vervat werd in de uitgifte van het arrest, het vonnis of het bevelschrift, kan een bevelschrift van tenuitvoerlegging gegeven worden door den griffier.

Art. 92. De beschikking betreffende de vereffening en het bevelschrift van tenuitvoerlegging zijn vatbaar voor verzet. Dit verzet, met uitsluiting van hetgeen kan betrekking hebben op de verdeling van de gerechtskosten tusschen partijen, moet, op straf van vervall, gedaan worden binnen acht dagen na de betekening aan den pleitbezorger of aan de partij indien er geen pleitbezorger in het geding is.

Verzet wordt gedaan bij akte van pleitbezorger indien er een in het geding is, zoniet bij deurwaardersexploot, ieder maal met aanmaning om ter raadkamer te verschijnen. De beschikking wordt ter openbare terechtzitting gewezen.

Art. 93. De pleitbezorger die de afscheiding der kosten heeft bekomen, alsmede de colleges van pleitbezorgers, door tusschenkomst van hunne kamer voor tuchtzaken, kunnen als tusschenkomende partij toegelaten worden.

Art. 94. Het verzet tegen de begroting wordt gebracht voor de raadkamer van de jurisdictie, voor dewelke de kosten werden opgelopen en, in zake bevelschrift en kortgeding, wordt het gebracht voor de raadkamer die gewoonlijk door den voorzitter van de rechtbank wordt voorgezeten.

Art. 95. Hooger beroep van de op het verzet tegen de begroting verleende beschikking mag slechts dan ingesteld worden wanneer in hooger beroep wordt gekomen van eene beschikking over den grond der zaak.

Art. 96. De eischen van de pleitbezorgers tot betaling van hunne staten van kosten en beloningen tegen de partijen voor wie zij optraden, worden vervolgd overeenkomstig de regelen van het gemeen recht ; afschrift van de staten wordt gegeven bovenaan de dagvaardingen.

Art. 97. Dit tarief is van toepassing zoodra het bekend gemaakt wordt en geldt voor de zaken die onderworpen zijn aan de tariefregeling, voorzien bij koninklijk besluit van 27 Maart 1924, gewijzigd bij koninklijk besluit van 7 September 1928, en die op het oogenblik van de bekendmaking van dit besluit noch door een vonnis, noch door een vergelijk of noch door afstand werden besloten.

Onzen Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 24 Mei 1933.

Bibliographie

RECUEIL DES COURS DE L'ACADEMIE DE DROIT INTERNATIONAL, 1932, deel III.

Inhoud :
La recevabilité des réclamations devant les juridictions internationales, par J. C. Witenberg.
Le fonctionnement et la jurisprudence des Tribunaux arbitraux mixtes créés par les Traités de Paris, par Rudolf Blühorn.
Les sujets du droit international autres que les États, par Manfredi Siotto-Pindor.
Les Tribunaux mixtes et les rapports interjuridictionnels en Egypte, par Salvatore Messina.
Le développement historique du droit international : De l'Anarchie internationale à une communauté internationale organisée, par Louis-Erasmus Le Fur.
Conception du droit international privé d'après la doctrine et la pratique en Pologne, par Joseph Sulkowski.
Les fonctionnaires internationaux, par José Gascon y Marin.

Tijdschriften

RECHTSGELEERD MAGAZIJN, 52e jaargang, afl. 1-2.

Gevolgen van de toepassing van art. 7, 4^o, van de Wet op het Nederlanderschap en het Ingezetenschap van 12 December 1892, S. 268, op Nederlanders in Sovjet-staatsdienst, door Dr J. Valkoff.
De rechten van derden tegenover de z.g. Unieprioriteit in het Nederlandsch Octrooierecht, door Mr. G. H. C. Bodenhausen.

BOEKBESCHOUWINGEN.

Mr. C. O. Segers † ; door Prof. Mr. C. W. Star Busmann.
Naar aanleiding van het Voor-ontwerp tot herziening van ons Kinderrecht van Prof. Mr. J. M. van Bemmelen ; door Mr. H. De Bie.
Wetgeving en rechtspraak in Frankrijk ; door Dr Adrien Paulian.
Buitenlandsche staatsrechterlijk overzicht ; door Dr E. Van Raalte.
Arresten van den Hoogen Raad der Nederlanden betreffende belastingzaken.
Nederlandsche Juristenvereniging.

REVUE DE DROIT PENAL ET DE CRIMINOLOGIE, 13^e année, N^o 5.

JURISPRUDENCE.
LEGISLATION.
Loi française du 7 février 1933 sur les garanties de la liberté individuelle.
CHRONIQUE.
REVUES.
BIBLIOGRAPHIE.

THEMIS, 94 deel, St. 2.

Deventer : Gemeenschapssouvereiniteit. Een theorie omtrent de gelding van het recht en hare consequenties voor de leer der onteigening en andere fundamentele rechtsproblemen.
Marx : Het kostenvraagstuk in de civiele procedure.
Eggen : De unificatie van het privaatrecht tusschen België, Nederland en Luxemburg.
de Kok : Het Russische huwelijksrecht.

REVUE HISTORIQUE DE DROIT FRANÇAIS ET ETRANGER, 12^e année, N^o 1.

Levet : De l'effet interruptif de la *maia fides* super-veniens en matière d'usucapion pro donato.
Balon : Le contrepain-lansage dans le droit namurois du 14^e siècle.
Sayous : L'origine de la lettre de change ; les procédés de crédit et de paiement dans les pays chrétiens de la Méditerranée occidentale entre le milieu du 12^e siècle et celui du 13^e.
Naber : Sur une source mal connue du Code civil français.
Buckland : Les limites de l'obligation du « fideus-sor ».
Fournier : Notes sur les anciennes Collections canoniques en Angleterre.